

İŞÇİ DAYANIŞMASI

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni • 15 Mart 2016 • No:96

Anlatılan Bizim Hikâyemizdir: Köleliği Kabul Etmeyelim!

Kölelik bürolarıyla birlikte taşeronluk sistemi daha da yaygınlaşıp yerleşecek. Patronlar sınıfı, iş sürekliliğini ve iş güvencesini yok ederek, kadrolu işçiliği tümenden mezara gömmek istiyorlar. Bu çalışma düzeninde işçilerin bir araya gelmesi ve hakları için mücadele etmesi ya da sendikalaşması oldukça zorlaşacak.

İşçiler ne zaman ki birlik oldular, bilinçlendiler ve mücadele ettiler; işte o zaman ekonomik, sosyal ve demokratik haklar elde ettiler. Ama ne zaman ki işçilerin birlikleri dağıldı, aralarındaki dayanışma zayıfladı ve işçiler patron partilerinin arkasından gitmeye başladılar; işte o zaman kazandıkları hakları kaybetmeye başladılar. Son 250 yıllık tarih bu gerçeğin tanığıdır.

Sermaye sınıfı yani patronlar, işçilerin haklarına dönük saldırılarını aralıksız sürdürüyorlar. Elbette bu noktada bir patron-hükümet işbirliği var. **İşçilerin haklarına saldırmak söz konusu olunca, hangi partinin iktidarda olduğu fark etmiyor.** Geçmişten bugüne

patronlar emrediyor, iktidardaki sermaye partileri de bu emirleri yerine getiriyorlar. Türkiye’de 2002’den beri ise işçilerin haklarına saldıran AKP hükümetidir. Her ne kadar işçilerin bir kısmı bu gerçeği tam olarak kavramasa da, gerçek budur.

Bu hükümet, özel istihdam bürolarına ilişkin yasa tasarısını geçtiğimiz günlerde Meclis’e sundu. Meclis alt komisyonunda kabul edilen tasarı yasalastığında, işçilerin çalışma ve yaşam koşulları kökten değişecek. Çünkü özel istihdam bürolarına işçi sınırlığı yetkisi veriliyor. İşçileri işe alacak bu bürolar, isteyen patrona saatlik, günlük, aylık veya yıllık kiralayacak. Yani işçiler aynı pazardaki

Kıdem tazminatına el konulmasıyla birlikte işçiler iş güvencelerini kaybedecekler. Kıdem tazminatı engelinden kurtulan patronlar, istedikleri zaman istedikleri işçiyi işsizliğin ve açlığın kucağına atacaklar. Bu şekilde işçiler, patronlar karşısında tümüyle çaresiz bırakılmak ve kölelik konumuna itilmek isteniyorlar.

bir köle gibi muamele görecektir. İşte bu nedenle biz, özel istihdam bürolarına *kölelik büroları* diyoruz.

Kölelik bürolarıyla birlikte taşeronluk sistemi daha da yaygınlaşıp yerleşecek. Patronlar sınıfı, iş sürekliliğini ve iş güvencesini yok ederek, kadrolu işçiliği tümenden mezara gömmek istiyorlar. Bu çalışma düzeninde işçilerin bir araya gelmesi ve hakları için mücadele etmesi ya da sendikalaşması oldukça zorlaşacak. Sendikaların belinin kırıldığı, işçilerin örgütsüz bırakıldığı bu çalışma düzeninde, patronlar işçi ücretlerini daha da düşürüp iş saatlerini uzatacaklar. İşte bu şekilde Türkiye, Çin gibi bir ucuz işgücü cennetine dönüşecek. Kısa süreli sözleşmelerle çalışan, sigortası ve iş güvencesi olmayan işçi, ancak mezarda emekli olacak. Bu çalışma düzeninde işçi, kıdem tazminatını da kaybedecek.

Zaten hükümetin ve patronların bir diğer amacı da kıdem tazminatını fona devrederek ortadan kaldırmaktır. Patronlar sınıfı, kıdem tazminatı ödemesine son vermek, işçilik maliyetlerini ucuzlatmak ve kârlarını büyütme istiyor. Kıdem tazminatına el konulmasıyla birlikte işçiler iş güvencelerini kaybedecekler. Kıdem tazminatı engelinden kurtulan patronlar, istedikleri zaman istedikleri işçiyi işsizliğin ve açlığın kucağına atacaklar. Bu şekilde işçiler, patronlar karşısında tümüyle çaresiz bırakılmak ve kölelik konumuna itilmek isteniyorlar.

Kölelik bürolarının kurulması ve kıdem tazminatına el konulmasıyla, Türkiye işçi sınıfı kazanılmış haklarının neredeyse tamamını kaybetmiş olacak. Oysa işçi sınıfı çok büyük bedeller ödeyerek bu hakları elde etmişti. Bu hakların elde edilmesinde, Avrupa, Amerika ve Rusya işçi sınıfının büyük emeği var. Onların mücadelesiyle hayat bulan ekonomik, sosyal ve siyasal haklar, Türkiye işçi sınıfının da mücadelesi sonucunda Türkiye’de de tanınmıştı.

Nereden nereye!

Mesela Avrupa’da, işçilerin başlangıçta hiçbir hakları yoktu. İşçiler 16 saat çalışıyor, yeterince beslenemiyor, uyumaya vakit bulamıyorlardı. Öylesine sefalet koşulla-

rında yaşıyorlardı ki, 40 yaşına gelmeden ölüp gidiyorlardı. İşçilerin sendikaları ya da onları savunacak işçi örgütleri yoktu. Yani işçilerin sermaye sınıfı karşısında birleşmekten ve mücadele etmekten başka çareleri yoktu. Onlar da bunu yaptılar. Sendikalar kurdular ve yüz binler halinde bu sendikalarda örgütlendiler. Bununla da yetinmeyip siyasi partiler kurdular. Milyonlarca üyesi olan sendikalar ve sosyalist partiler, işçilerin hakları için mücadele ettiler, siyaset yaptılar. İşçiler artık meclis kürsülerini de kullanmaya başlamışlardı. Gerçek sosyalist partiler, aynı zamanda kapitalist kâr düzeninin yıkılması için de mücadele ediyorlardı. İşte tüm bu mücadeleler meyvesini verdi: İş saatleri **8 saate** düşürüldü, işçilerin çalışma koşulları iyileştirildi, ücretler yükseltildi. Yine bu mücadeleler sayesinde işçilere **oy hakkı** tanındı.

1917’de işçilerin Rusya’da iktidarı ele geçirmesi tüm dünya patronlarının yüreğine korku saldı. Keza İkinci Dünya Savaşı sonrasında tüm Avrupa’da patronlar işçi devrimi korkusuyla titriyorlardı. İşçilerin öfkelerini yatıştırmak isteyen sermaye sınıfı, bir kez daha önemli tavizler vermek zorunda kaldı. İşçiler yeni ekonomik ve sosyal haklar elde ettiler.

“**Sosyal devlet**” uygulamaları olarak adlandırılan bu kazanımlar, şu ya da bu biçimde tüm dünyada işçilere yansıtıldı. Mesela kapsamlı bir sosyal güvenlik sisteminin oluşturulması, bu sayede işçilerin ücretsiz sağlık hakkına kavuşması, emekli olması ve maaş alması bu kazanımların sonucudur. Keza işten atılmayı zorlaştıran ve çalışma düzenine işçilerden yana kurallar koyan yasalar, iş güvencesi sağlayan kıdem tazminatı veya ikramiye gibi haklar da bu kazanımların ürünüdür.

Ancak sermaye sınıfı, özellikle 1980’lerin başından itibaren neo-liberal kapitalist politikaları devreye soktu ve işçilerin haklarına saldırmaya başladı. Ne yazık ki işçiler birliklerini koruyamadıkları için, patronlar ile işçiler arasındaki güç dengesi patronlardan yana değişmeye başladı. İşçiler geri çekildikçe patronlar daha güçlü saldırdılar ve birçok hakkımıza el koydular. Türkiye’de ise işçilerin gücünü kırmak isteyen patronlar sınıfı, 12 Eylül 1980’de orduyu imdada çağırdı. Faşist darbeden sonra iktidara gelen Turgut Özal, neo-liberal politikaları devreye soktu. O günden bugüne işçi sınıfı pek çok hakkını kaybetti.

Geldiğimiz noktada bıçak kemiğe dayanmıştır. Düşük ücretler, uzun iş saatleri, tazminatsız ve güvencesiz çalışma anlamına gelen taşeronluk sistemi derken, patronlar şimdi de kölelik bürolarını dayatıyorlar. Kıdem tazminatımıza el koymak istiyorlar. Çalışma yaşamında orman kanunlarını hâkim kılıyorlar. Hiçbir kuralın olmadığı bu orman kanunlarından dolayı her ay 150’ye yakın işçi kardemimizi iş kazalarında kaybediyoruz. Kısacası, eğer bu gidişe dur deyip süreci geri çevirmezsek, 1800’lü yıllardaki çalışma koşullarına geri döneceğiz. Anlatılan bizim hikâyemizdir: Gelin birleşelim ve kölece çalışma koşullarını kabul etmeyelim! ■

Mezarda Emekliliğin Yolu Nasıl Açıldı?

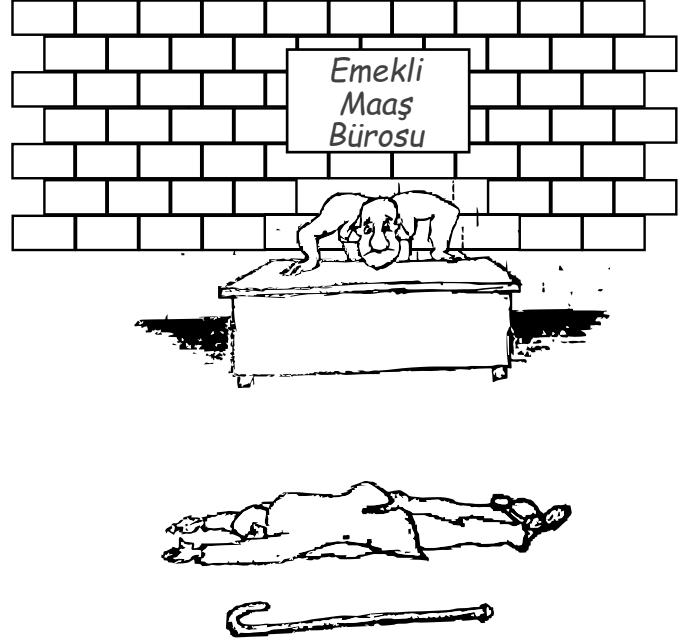
Çıkarılan yasalarla hükümet ve patronlar ele ele verip emeklilik hakkımıza el koydular. Patronlar sınıfı emeklilik yaşını ve prim gün sayısını yükselterek biz işçileri mezarda emekliliğe mahkûm etti. Örgütsüzlüğümüzden faydalanarak çıkarılan yasalar yalnızca bizi değil gelecek kuşakları da etkiliyor.

Patronların, işçilerin sosyal haklarına yönelik saldırıları giderek artıyor. Patronlar, var olan haklarımızı yasa ve uygulamalarla gasp ediyor, aşama aşama elimizden alıyorlar. Örneğin emeklilik yaşı aşama aşama yükseltildi ve uygun yaşta emeklilik hakkımız elimizden alındı. Emeklilik yaşının yükseltilmesiyle birlikte prim gün sayısı da yükseltildi. Özellikle genç işçiler için emeklilik neredeyse bir hayal olmaktan öteye gidemiyor. İşçilerin birlik olmamasından faydalanarak emeklilik yaşı ve prim gün sayısının nasıl zamanla yükseltildiğini ve biz işçilere mezarda emekliliğin dayatıldığını çıkarılan yasalara bakarak görebiliriz.

Mezarda emeklilikle ilgili ilk düzenleme 1999 yılında yapıldı. 8 Eylül 1999 tarihine kadar, kadınlar 38 erkekler ise 43 yaşında emekli olabiliyorlardı. Marmara depreminin ardından insanlar felâketin yarattığı şoku atlattıktan, halen enkaz altında kurtarılmayı bekleyen insanlar varken, dönemin Ecevit hükümeti emeklilik yaşını yükselten bir yasa çıkardı. Yasaya göre 8 Eylül 1999 tarihinden sonra sigortalı olanların emekli olabilmek için ödemesi gereken prim gün sayısı 5000'den 7000'e çıkarıldı. Emekli olmak için daha önce yaşa değil sadece hizmet yılına bakılırken, bu yasayla kadınlar için 58, erkekler için 60 yaş sınırı getirildi.

2008'de ise bu kez AKP hükümeti bir yasa çıkardı. 5510 sayılı Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanunuyla kadınlar için 58, erkekler için 60 olan emeklilik yaşının kademeli olarak yükseltilmesi uygulamaya konuldu. Bu yasaya göre 2036 yılından itibaren emeklilik yaşı hem kadınlar hem de erkekler için kademeli olarak 65'e ve ödenmesi gereken prim gün sayısı ise 9000 çıkarıldı.

Bugünkü çalışma koşullarında biz işçilerin emekli olması oldukça zor. Taşeronluk sisteminin ardından özel istihdam büroları da yasallaştırılmak isteniyor. Bu çalışma sistemleriyle işçilerin iş güvencesi elinden alınıyor. İş güvencesi ve iş sürekliliği olmayan işçilerin sigorta primleri de doğru düzgün ödenmiyor. Sigorta primi ödenmeyen işçiler emeklilik için gerekli olan prim gün sayısını nasıl doldurabilecek? Örneğin özel istihdam bürolarının yasallaşmasıyla birlikte işçilerin emeklilik için gereken asgari prim gün sayısını doldurması çok zor olacak. 7200 gün primin ödenmesi için kiralık işçilerin çok uzun yıllar çalışması gerekecek. Ortalama yılda altı ay çalışan bir kiralık

-Mezarda Emeklilik-

işçinin 7200 gün primi doldurması için tam 40 yıl çalışması gerekecek. Ya 2036'da uygulamaya girecek olan 9000 günlük prim ödemesi nasıl ve kaç yıl içinde ödenilecek?

Şans eseri prim gün sayısını dolduran işçiler bu kez de yaş beklemek zorunda kalıyor. Patronlar sınıfının düzeninde çalışmadan eve ekmek getirmek, yaşamak imkânsız. İşçiler bu kez de yaş beklerken çalışmak zorunda kalıyor. Elbette iş bulabilirlerse! 30 yaşını geçmiş işçileri işe almak istemeyen patronlar, 65 yaşına kadar işçi çalıştırmaları mı? Yıllarca sigortasız çalıştırılan, taşeronla mahkûm edilen, sigorta primi düzenli ödenmeyen, yaş ilerlediğinde işten atılan, sağlıksız çalışma koşulları yüzünden iş kazaları ve meslek hastalıkları ile genç yaşta tükenen işçilerin emekli olması neredeyse imkânsız. İş saatleri uzun, çalışma koşulları oldukça ağır ve yıpratıcıyken, hangi işçi 65 yaşında emekli olduktan sonra bunun "sefasını" sürebilir? Yani patronlar bizleri posamız çıkıncaya kadar çalıştırmak ve sonra bir kenara fırlatıp atarak kaderimize terk etmek istiyorlar. Yıllarca çalışmamızın karşılığı olan sosyal güvencemizi yok ederek aklıktan ölmemizi istiyorlar.

Çıkarılan yasalarla hükümet ve patronlar ele ele verip emeklilik hakkımıza el koydular. Patronlar sınıfı emeklilik yaşını ve prim gün sayısını yükselterek biz işçileri mezarda emekliliğe mahkûm etti. Örgütsüzlüğümüzden faydalanarak çıkarılan yasalar yalnızca bizi değil gelecek kuşakları da etkiliyor. Haklarımızı ancak birlik olarak ve örgütlü mücadele vererek koruyabiliriz. Elimizden alınan haklarımızı da yine örgütlü mücadelemizle geri alabiliriz. ■

“Ekmek Verin Bize, Ama Verin Gülleri de!”

**Yürürken biz, yürürken günün güzelliğinde,
Karanlık mutfaklara, gri fabrika kuytularına,
Dokunur apansız çıkan güneşin tüm parlaklığı,
Ve duyar insanlar bizim şarkımızı:
Ekmek ve Güller! Ekmek ve Güller!**

1912 yılında Amerika’da binlerce dokuma işçisi greve çıkmıştı. Kadın işçiler, “Ekmek istiyoruz, gül de!” diye haykırıyorlardı. Daha yüksek ücret ve daha kısa çalışma saatleri talep ediyorlardı. “Ekmek ve Gül Grevi” olarak anılan bu mücadeleyle kadın işçiler, sadece karınlarını doyurmak istemediklerini, hayatı tüm güzellikleriyle yaşamak için daha fazla serbest zaman da istediklerini duyuruyorlardı. Aynı zamanda bu grev, mücadeleyi ücret artışıyla sınırlayan ve diğer haklar için ilerletmeyen sendikal anlayışa da bir karşı çıkıştı.

1905’e gelindiğinde Lawrence kentinde 14 yaş üstü nüfusun yaklaşık yarısını oluşturan 40 bin işçi, tekstil sektöründe çalışıyordu. Lawrence’te kurulan dünyanın en büyük dokuma fabrikasında Arap, Rus, Doğu Avrupalı göçmen işçiler çalıştırılıyordu. Birkaç yıl içinde, tek bir fabrikada 25 farklı milletten işçi çalışır olmuştu. Bu işçiler patronun sahibi olduğu köhnemiş binalarda kalıyorlardı. Tek göz odaya farklı ailelerden 8-10 kişi tıkıştırılıyordu. Çocuklar dâhil tüm aile fertleri çalışıyordu. Buna rağmen çocukların yarısı yetersiz beslenme yüzünden 5 yaşına gelmeden ölüyordu. Çünkü ücretler çok düşüktü. Ne ekmek dışında bir yiyeceğe fazlaca para ayırmaya ne de kışlık giyecek almaya güçleri vardı. Yetişkin işçilerin üçte biri de, soğuk ve yetersiz beslenmeye bağlı hastalıklar nedeniyle 25 yaşına gelmeden ölüyorlardı.

Sefalet koşullarında yaşayan ve genç yaşta tükenip giden işçiler örgütsüzlerdi. Üye olabilecekleri patron eliyle kurulmuş bir sendika vardı, ama göçmen işçiler ve kadınlar buraya üye olamıyorlardı. Buna karşın öncü işçiler tarafından kurulan IWW (Dünya Sanayi İşçileri Sendikası) kadın-erkek, göçmen, vasıflı-vasıfsız ayrımı yapmaksızın işçileri “Patronsuz Bir Dünya” sloganıyla örgütliyordu. Tekstil işçileri, “İşçi sınıfının ve patronlar sınıfının hiçbir ortak çıkarı yoktur.

Açlık ve yoksulluk milyonlarca işçiye hükmettiği ve patronlar sınıfı tüm nimetlere sahip olduğu sürece barış olamaz” diyorlardı.

1912’de kadınların ve 18 yaş altındaki çocukların haftada 54 saatten fazla çalışması yasaklandı. En düşük çalışma süresinin haftalık 56 saat olduğu tekstil sektöründe, bu iki saatlik indirim bile patronlar tahammül edemedi ve ücretleri düşürmeye başladılar. Karınlarını doyurmakta zorlanan işçiler, bu ücret kesintileri karşısında sessiz kalmadılar. 25 fabrikadan kadın-erkek 25 bin işçi greve çıktı. Sendikaya üye bile yapılmayan kadın işçiler, grevin öncü gücü haline geldiler ve grev komitesinde yer aldılar. İşçiler, şu talepleri yükselttiler: 54 saatlik çalışma haftası ve %15’lik ücret artışı; prim sisteminin ortadan kaldırılması; makinelerin hızının arttırılmasına son verilmesi; fazla mesailerde normal çalışma ücretinin iki katı ücret ödenmesi; göçmen işçilere ve grevcilere karşı ayrımcılığa son verilmesi.

Kadın işçilerin öncüsü olduğu bu grev karşısında patronlar şaşkına döndüler. İşçilere saldırılarına ve grevi kırmak için çok sayıda yöntem başvurularına rağmen işçiler geri adım atmadılar. Birbirlerine kenetlenen işçiler, grevi başarıya ulaştırdılar ve bugünkü işçi kuşaklarına muazzam bir miras bıraktılar.

Fabrikada ölesiye çalışan dokuma işçisi kadınlar, tüm ev işlerini yapıp bunun yanında çocuklara da bakıyorlardı. Tıpkı bugünkü gibi erkek, “efendi ve aile reisi” olarak görülüyordu. Ancak Amerikalı kadın işçiler erkek egemen düşüncelere ve kendilerine biçilen role karşı geldiler. Onlar, sadece karınlarını doyurmak için değil, özgürlükleri için de mücadele ettiler. Amerikalı kadın tekstil işçileri, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Gününü ve Ekmek ve Gül grevini biz emekçi kadınlara armağan ettiler. Bize düşen görev de onların mücadele ruhuyla hareket etmektir. Kadın cinayetleri, taciz, tecavüz almış başını gidiyor. Kadın emeği yok sayılıyor. Çocuk yapmak “vatani görev” olarak kutsanıyor. Savaş yaygınlaşıyor, anaların gözyaşları dinmiyor. Bu sorunları ancak geçmiş mücadele deneyimlerini kendimize kılavuz edinerek aşabiliriz. Çifte ezilmişlikten kurtulmak ve daha güzel bir dünyada yaşamak için emekçi kadınlar mücadeleye! ■

Kölelik Bürolarına ve Kıdem Tazminatının Gaspına Karşı Eylemler

AKP hükümeti, patronların talepleri doğrultusunda kiralık işçi büroları düzenlemesini Meclis Alt Komisyonundan geçirdi. Ayrıca kıdem tazminatının fona devredilerek ortadan kaldırılması çalışmaları da sürüyor. İşçi örgütleri ve sendikalar ise kölelik bürolarına ve kıdem tazminatının gasp edilmek istenmesine karşı eylemler düzenliyorlar. Daha önce 65 bin imza toplayarak işçilerin protestosunu Meclis'e sunan ÜİD-DER, kampanyasına devam ediyor. Türkiye'nin işçi bölgelerinde açtığı stantlarla sokaklara çıkan ÜİD-DER, işçileri kölelik bürolarına ve kıdem tazminatının gasp edilmek istenmesine karşı mücadeleye çağırıyor.

Diğer taraftan DİSK ve Türk-İş'e bağlı sendikalar da çeşitli eylemler gerçekleştiriyorlar. Genel-İş Sendikası İstanbul Anadolu Yakası 1 Nolu Şube, 10 Mart akşamı Kadıköy'de yürüyüş yapmak istedi. Ancak polisin yürüyüşe engel olması üzerine Boğa meydanında basın açıklaması gerçekleştirildi. Genel-İş Eğitim Daire Başkanı Mahmut Şengül ve DİSK Genel Başkanı Kani Beko tarafından yapılan konuşmalarda, işçilerin bu yasaların hayata geçirilmesi durumunda pek çok haklarını kaybedecekleri, işçilerin kölece çalışma koşullarına mahkûm edilecekleri vurgulandı. İşsizlik fonu, tasarruf teşvik fonu ve konut edindirme fonunun başına ne geldiyse kıdem fonunun da aynı akıbete uğrayacağına, işçilerden çok patronların hizmetine sunulacağına dikkat çekildi. Genel-İş Sendikası, İzmir'in kent merkezi ve çeşitli semtlerinde de eylemler gerçekleştirdi.

Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Hastanesi'nde taşeronda çalışan Dev Sağlık-İş üyesi işçiler, KESK/SES üyelerinin de destek verdiği eylemde "Kıdem Tazminatlarımızı Gasp Ettirmeyeceğiz" dediler.

Birleşik Metal-İş Sendikası, kıdem tazminatına sahip çıkmak, esnek çalışmaya ve kiralık işçiliğe karşı birçok kentte eylemler gerçekleştirdi. 26 Şubatta Gebze'de, 1 Martta Eskişehir ve Bilecik'te, 4 Martta Mersin'de, 5 Martta Hatay Dörtyol'da, 7 Martta Çorlu'da, 9 Martta Konya'da, 10 Martta Kırşehir'de, 11 Martta Manisa'da eylemler gerçekleştirildi. 3 Martta Bursa Mudanya'da gerçekleştirilen eylemde Renault işçilerine yapılan saldırılar da protesto edildi.

Türk-İş, 24 Şubatta kölelik bürolarına, kiralık işçiliğe ve kıdem tazminatının gaspına karşı bütün illerde başlattığı imza kampanyasında on binlerce imza topladı. Petrol-İş Sendikası üyeleri kampanya kapsamında Gebze Meydanı'nda stant açarak saldırıyı işçilere anlattılar ve imza topladılar. Türk-İş kampanyayı 5 Martta kent merkezlerinde yaptığı basın açıklamalarıyla sonlandırdı. Toplanan imzalar AKP il başkanlıklarına teslim edildi. ■

Haribo İşçileri Kazandı

İstanbul Hadımköy'de kurulu Haribo şekerleme fabrikasında, 22 Şubatta biri sözcü 2 işçinin işten çıkarılması üzerine, yaklaşık 250 işçi üretimi durdurarak direnişe geçti. Asgari ücrete yapılan %30'luk zammın ücretlerine yansıtılması ve işten atılanların geri alınması talepleriyle direnişe geçen Haribo işçilerinin kararlı mücadelesi sonuç verdi. İşçilerin direniş sırasında üye oldukları Tek Gıda-

İş Sendikası'nın Haribo yönetimiyle vardığı anlaşmaya göre, ücretlere %23+kıdem farkı oranında zam yapıldı. Atılan işçilerden Ersin Yıldız işe geri alındı, sözcü Cemil Demir'in ise durumu 1 yıl askıya alındı. Demir, bu süreyi Tek Gıda-İş Sendikası'nda çalışarak geçirecek. ÜİD-DER ise, direniş sürecinde dayanışma ziyaretlerinde bulunarak Haribo işçilerini yalnız bırakmadı.

Taleplerine ve işten atılan arkadaşlarına sahip çıkarak anlamlı bir mücadele veren Haribo işçilerinin kazanımları bir gerçeği yeniden kanıtladı. Birleşen ve mücadele eden işçiler yenilmezler!

SCA Yıldız İşçilerinin Grevi Devam Ediyor

İşçilerin, DİSK/Tümka-İş'te örgütlenmeleri üzerine patronun toplu sözleşme masasına oturmayaacağını ve sendikayı tanımayacağını ilan etmesi nedeniyle, 5 Şubatta başlattıkları grev devam ediyor. Grevci işçiler çeşitli eylemlerle seslerini duyuruyorlar. Fabrikanın İsveçli ortağı SCA'yı protesto etmek için 4 Şubatta İsveç Konsolosluğu

önünde eylem gerçekleştirdiler. Sendikacıların konsolosluk yetkilileriyle görüşme talepleri kabul edilmeyince, SCA'da yaşanan süreci anlatan bir dosya konsolosluk güvenliğine teslim edildi. Ardından DİSK Yönetim Kurulu Üyesi Kamber Saygılı bir konuşma yaptı. Saygılı, patronlar tarafından işçilerin Hak-İş'e yönlendirilmeye çalışıldığını aktardı. SCA Yıldız işçilerinin sendikal hakları tanınmaya dek eylemlerin devam edeceğini belirtti.

SCA Yıldız işçileri 12 Martta ise Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde yolu trafiğe kapattılar. Ardından Yıldız Holding'e ait Ülker fabrikasına gelerek, burada çalışan işçilere seslendiler. İşçiler, patronun "sendikayı bırakın içeri girin" teklifine tepki gösteriyor ve mücadelelerini sonuna kadar sürdüreceklerini dile getiriyorlar.

Hükümet, Patron ve Türk Metal Çetesi Renault İşçilerine Karşı Birleşti

Bursa'da Renault fabrikası işçilerinin asgari ücret zam farkının ücretlerine yansıtılması talebiyle başlattıkları eylemler karşısında patron, hükümet, polis ve Türk Metal çetesi birleşti. Amaç işçilerin iradesini kırmak ve birliğini dağıtmak... Mayıs aylarında patlak veren metal direnişlerinin yayılmasında önemli rolleri olan Renault işçileri, ek zam mücadelesinin de fitilini yaktılar. Renault işçilerini Bursa, Gebze, Eskişehir, Trakya gibi birçok kentte metal fabrikalarında çalışan işçiler takip etti. Farklı işkollarında da işçiler aynı taleplerle eylemler gerçekleştirdiler.

Ancak işçilere taviz vermek istemeyen patron baskıları arttırdı, işten çıkarmalarla tehdit etti. Renault işçilerinin temsilcilik seçimi talebi de fabrika yönetimi tarafından engellendi. Bunlara rağmen Renault işçileri kararlılıkla eylemlerine devam edeceklerini bildirdiler. Aralarında sözcülerin de olduğu işçilerin işten çıkarılmasına karşı üretimi durdurarak direnişe geçen işçiler, atılanların geri alınması için bütün vardiyalarda iş bıraktılar. Fabrikanın önünde direnişte olan işçilere polis saldırdı. Birçok işçi saldırı sonucu yaralandı. Yüzden fazla işçi daha işten çıkarıldı. Türk Metal Renault'da kaybettiği etkiyi geri kazanmak için her fırsatta işçilere baskı uyguladı. En sonunda polis saldırısı ve işten çıkarmaların ardından patronun zorlamasıyla Renault işçilerine yeniden işbaşı yaptırıldı.

Renault işçileri üye oldukları Birleşik Metal-İş'in pat-

ronun baskıları ve saldırılar karşısında etkisiz olmasını da eleştirdiler. Renault işçilerinin mücadelesi şimdilik geri çekildi. Ancak düşük ücretler ve ağır çalışma koşulları aynı şekilde devam ediyor. Diğer fabrikalarda ve işkollarında alın teri döken işçilerin hakları için mücadeleye daha sıkı ve örgütlü bir şekilde atılmaları patronlara ve onların ortaklarına bir gün mutlaka geri adım attıracaktır.

Arçelik-LG İşçileri İşe İade Davasını Kazandı

Metal işçilerinin Gangster Türk Metal çetesine karşı Bursa'da başlattıkları mücadeleye Gebze'den güç veren Arçelik-LG işçilerinin 9 Martta görülen duruşmasında işe iade kararı verildi.

Türk Metal çetesinden istifa eden Arçelik-LG işçileri, taleplerinin kabul edilmemesi ve verilen sözlerin tutulmaması üzerine üretimi durdurarak fabrikaya kapanmışlardı. Hakları için mücadele eden işçiler, Koç'un emriyle polis zoruyla işyerinden çıkarılmışlardı. Fabrikadan atılan işçiler, işyeri önünde direnişe geçmiş ve mücadelelerini sürdürmüşlerdi. Yürüttükleri mücadeleyi mahkemeye taşıyan işçiler işe iade ve sendikal tazminat davası açtılar.

9 Martta Gebze 3. İş Mahkemesinde görülen davada mahkeme, atılan işçilerin 23'ünün işe iadesine karar verdi. Böylece patronun "üretimi durdurmak, eylem yapmak" gibi gerekçelerinin mahkemece de işçileri işten atma gerekçesi sayılamayacağı görülmüştür. Ancak aynı mahkeme 3 işçinin açtığı sendikal tazminat davasını kabul etmedi.

İşe iade davasını kazanan Arçelik-LG işçileri, sonuçtan mutlu olduklarını ifade ediyorlar. İşçiler, MESS ve Türk Metal çetesine karşı verdikleri mücadelenin devam ettiğini belirterek, dayanışmada bulunan tüm sınıf kardeşlerine teşekkür ediyorlar. Bu mücadelenin tek başına Arçelik-LG işçilerinin mücadelesi olmadığını, tüm işçi sınıfının mücadelesi olduğunu söylüyorlar.

İnci Plastik'te Direniş

Gebze Plastikçiler Organize Sanayi Bölgesi'nde üretim yapan İnci Plastik fabrikasında, baş temsilci Kürşat Yalçın'ın işten çıkarılması üzerine işçiler direnişe geçti. Kürşat Yalçın, toplu sözleşme için hazırladıkları taslağı üyesi oldukları Hak-İş/Öz İplik-İş Sendikası genel merkezine ve sendikanın örgütlü olduğu diğer fabrikalardaki temsilcilere gönderdiği gerekçesiyle, önce sendika tarafından iki temsilciyle beraber temsilcilikten alındı. Ardından fabrika yönetimi işten çıkardı. İşçiler sendikalarına atılan işçiye sahip çıkması çağrısı yaptı. Fakat sendikacılar "sana ne lan" şeklinde işçilere cevap verdi. "Bizim aidatlarımızla orada oturanlar bize hakaret edemez" sözleriyle tepkilerini dile getiren işçiler 6 Martta fabrika önünde direnişe geçtiler. ■

Savaşı Yaşamayan Bilmez!

“Yaşamayan bilmez” derler. Hayatta öyle acılar, öyle felâketler var ki yaşamayan gerçekten bilemez. Savaş da bu felâketlerden biri ve felâketlerin en büyüğü, en beteri.

Aslında savaşın dehşetini, yarattığı yıkımı hissetmek için o dehşeti yaşamak gerekemeyebirdi. Savaşlara yeniden ve yeniden sürülmeye, ölmeye, öldürmeye karşı çıkabilirdik. İki büyük dünya savaşında **100 milyona yakın** insanın ölmüş olmasından ders alabilirdik. Elbette çok büyük kârlar elde etmek, rakiplerini ezip öne çıkmak isteyen sermaye sahipleri ve devletleri bizlere yaşıyanları tekrar tekrar unutturmasalardı...

Dünyayı kasıp kavuran iki dünya savaşında kadın, erkek, çocuk, yaşlı, genç on milyonlarca insan öldü! Çok az sayıda genç savaş bittiğinde cephelerden geri döndü. Neler görmüşlerdi, ne acılı ölümlere tanıklık etmişlerdi, kendilerine benzeyen ne çok masum insan öldürmek zorunda kalmışlardı! Ölmek için öldürürken kaç kurbanın yüzüne bakıp “bize ne kadar benziyor” diye düşünmüşlerdi. Cephelere neden sürüldüklerini, neden ölmek ve öldürmek zorunda olduklarını ne çok düşünmüşlerdi. Savaşın anlamsızlığını, insanı insan olmaktan çıkararak vahşetini, acımasızlığını ne çok düşünmüşlerdi. Savaş bittiğinde nasıl hiçbir şey olmamış gibi yaşamlarına devam edeceklerdi? Öyle ya sadece ölümden korunmayı ve can almayı öğrenmişlerdi!

O gençler ölen arkadaşlarının annelerine oğullarının çok acı çekmeden, birdenbire öldüğü yalanını söylemek zorundaydılar. Ama bu yalanları söylerken o gençlerin gözünün önünde tel örgülere takılmış, bağırsakları dışarıya çıkmış, kurşunlarla delik deşik olmuş halleriyle çığlık atan arkadaşları, bacakları koptuğu için kan gölü içinde kalan arkadaşları, oluk oluk kan akan cesetlerin altında boğulan arkadaşları vardı.

İşte savaşı yaşıyanlar bunları anlatan kitaplar yazdılar, filmler çektiler, insanlara çağrılarda bulundular. Yoksul işçi ve emekçilerin savaşlara, savaşları yaratan sermaye düzenine karşı mücadele etmesi için tüm güçleriyle çağrılar yaptılar.

O kitaplardan biri olan Dönüş Yolu'nda Erich Maria Remarque, kahramanı Ernest'i anlatır. Savaşa gönüllü yazılıp cepheye giden Ernest artık evine dönmüştür ve kendi yatağında uyuyordur. Delik deşik uykusunda Ernest rüya görüyordur. Çığlıklar içinde el bombaları atıyor, küfrediyor, saldırıyor, öldürüyordur. Uyandığında başucunda annesi vardır ve dehşet içindedir. Ernest annesinin, evladının nasıl olup da bir canavara dönüştüğünü anlayamadığını fark eder. Savaş, annesi için oğlunun ya-

Savaşlarda tıpkı bizler gibi yoksul işçiler, emekçiler ve onların evlatları ölür. Zenginlerse daha da zenginleşir. Bu nedenle savaş bizler için şenlik de değildir, oyun da. Emperyalist savaşlara karşı çıkmak sadece hakkımız değil, görevimizdir de!

şamını tehdit eden canavarların olduğu kötü bir zamandır. Ama oğlunun da bir canavara dönüştüğünü, başka annelerin evlatları için tehdit olduğunu, can aldığını hiç düşünmemiştir. Savaşta öldürdüğü gençlerin evlerine hiç dönemediğini, annelerinin gözyaşı döktüğünü düşünmemiştir. Yaşadığı dehşetin nedeni budur ve Ernest bilir ki yaşadıklarının, yaptıklarının milyonda birini annesine anlatsa annesinin yüreği dayanamaz. Ernest yaşadıklarını kimseye anlatamaz. Acıların, yalpalamaların ardından hayata tutunabilmenin yolunu bulur. Artık o da **emperyalist savaşlara ve patronların kâr düzeni olan kapitalizme** karşı mücadeleye atılmıştır.

Ernestlerin mücadelesi savaşlardan kurtulmanın tek yoludur. Çünkü **sermaye sınıfı kendi çıkarları için savaşlar çıkarmaktan hiç vazgeçmez**. Gençleri o savaşlara sürebilmek için milliyetçiliği, halklar arasında düşmanlığı kışkırtmaktan vazgeçmez. O gençlere kahramanlık destanları anlatmaktan, onları kandırmaktan, masum halkları canavar gibi göstermekten çekinmez. Büyük gösterilerle, şenliklerle savaşı bayrammış gibi sunmaktan utanmaz. Savaşı kitlelere çocuk oyuncağı gibi sunar, yaşanacak acıları gizler. Savaşa karşı çıkanların seslerini boğar. “Vatanı savunmak” adı altında sermaye sadece kendi çıkarlarının savunulmasını sağlar. İki dünya savaşında egemenler tüm uluslardan koca bir neslin yok olmasını zerre kadar umursamadılar. **Savaşa türkülerle gidenler sermayenin egemenliği uğrunda öldüler, yok oldular**. Sermaye büyüdü, yoksulların kanıyla palazlandı.

Ortadoğu'da sürüp giden ve Türkiye'nin de dâhil olduğu savaşa baksanıza! Egemenler yine aynı nutukları atıyorlar mı? “Evlatlarımızı feda etmeye hazırız” diyerek evlatlarımızın canına kast etmiyorlar mı? Rusya ile savaş tehlikesini doğalgaz-tezek tartışmasına döndürmüyorlar mı? Savaşlarda tıpkı bizler gibi yoksul işçiler, emekçiler ve onların evlatları ölür. Zenginlerse daha da zenginleşir. Bu nedenle savaş bizler için şenlik de değildir, oyun da. Emperyalist savaşlara karşı çıkmak sadece hakkımız değil, görevimizdir de! ■

Dünyada İşçi Grevleri

Fransa

Fransa'da yüz binler kölelik yasasını protesto etti

Fransa'da işçiler ve öğrenciler "reform" adı altında meclisten geçirilmek istenen kölelik yasasına karşı 9 Martta eylemler gerçekleştirdiler. Yüz binlerce işçi ve öğrenci Fransa genelinde sokağa çıkarak, iş güvencesini ortadan kaldıran, haftalık 35 saatlik çalışma süresini arttırmayı planlayan, haftalık tatil günleri ve diğer izin haklarında da değişiklikler yapmayı hedefleyen yasayı protesto ettiler. Liseli öğrenciler okulları boykot ettiler.

İşçi ve öğrenci sendikalarının çağrısıyla Fransa genelinde sokağa çıkan emekçiler, tartışmaya dahi açılmadan meclise getirilen yasanın geri çekilmesi talebini yükselttiler. Eylemler demiryolu işçilerinin 36 saatlik grevi ile başladı. Ücretlerin yükseltilmesi talebini de duyuran demiryolu işçilerinin grevi sonucu şehirlerarası ve uzun yolculuk trenleri çalışmadı.

Fransa Devlet Başkanı François Hollande, ülkedeki genç işsizlik oranının %10'un üzerinde olduğu, geçirilmek istenen yasanın patronların daha fazla işçiyi kiralamasına olanak tanıdığı ve böylece işsizliğin azaltılacağı yalanını ileri sürerek protestoların önüne geçmek istedi. Ancak Fransa'nın 150 ayrı noktasında gerçekleştirilen

eylemlerde gençlerin yoğun katılımı ve yükselttikleri talepler bu yalanlara kanmadıklarını gösteriyor. İşçiler ve öğrenciler kapitalist krizin giderek hissedilir hale geldiğini ve geleceksizlik hissini arttığını, koşulların çekilmez hale geldiğini söylüyorlar. Kapitalist sömürü düzeni, başta işçiler ve gençler olmak üzere toplumun ezici çoğunluğuna katlanılmaz yaşam koşulları dayatıyor. Emekçiler ise yaşanabilir bir dünya talebini yükseltiyorlar. Sendikalar 31 Martta kitlesel bir şekilde sokağa çıkma ve grev çağrısında bulunuyorlar.

Filistinli öğretmenler grevde

Filistinli öğretmenler 4 haftadır ücret artışı talebiyle grevdeler. Binlerce öğretmen ve destekçileri 8 Martta Ramallah'ta başbakanlık ofisi önünde protesto gösterileri düzenlediler. Batı Şeria'da yaklaşık 35 bin öğretmenin katıldığı grev, 700 bin öğrenciyi etkiliyor. Veliler ve öğrencilerin de desteklediği öğretmenler grevi, Filistin'de son yılların en büyük eylemi.

Öğretmenler, Filistinli Öğretmenler Sendikası ile Filistinli yetkililer tarafından 2013'te imzalanan anlaşmanın uygulanmasını istiyorlar. Söz konusu anlaşma özellikle ücretleri kapsıyor. Öğretmenler ücretlerinin diğer kamu çalışanlarından düşük olduğunu ve aynı haklardan yarar-

Filistin

lanmak istediklerini söylüyorlar. Bunun yanı sıra temsilcilerini kendilerinin seçebileceği bağımsız bir sendika istiyorlar. Yetkililer ise grevin sonlandırılması şartıyla 2013'te imzalanan anlaşmanın yürürlüğe gireceğini belirtiyorlar. Sendikal talebin yerine getirileceğine dair bir açıklama ise yok. Eğitim Bakanı ücretlerin yükseltileceğini söylemesine karşın, öğretmenler verilen söze güvenmediklerini dile getiriyorlar. Öğretmenler talepleri karşılancaya dek mücadelelerini sürdüreceklerini ifade ediyorlar.

Meksikalı metal işçileri grevde

Meksikalı işçiler, Arcelor Mittal çelik fabrikasında 4 Martta greve çıktılar. Meksika Maden ve Metal İşçileri Sendikası'nın bağlı olduğu küresel sendika IndustriALL, greve çıkan 3500 işçinin başlattığı mücadeleyi destekleyerek büyütüyor. Meksikalı işçiler, işten atmalara ve toplu sözleşme haklarına dönük saldırılara karşı greve çıktılar.

İşçiler 4 Mart gecesi greve çıkmaya hazırlanırken Uzlaşma ve Hakem Kurulundan greve çıkamayacakları haberi geldi. IndustriALL bölge sekreterliği, Meksika Başkanı Enrique Peña Nieto'ya mektup yazarak işçilerin grev hakkına saygı göstermesi ve Arcelor Mittal yönetiminin işçilerin toplu sözleşme haklarına saldırılarını kınaması gerektiğini belirtti. İşçiler, sosyal ve ekonomik haklarını

koruyabilmek için meşru bir hak olan grev hakkını kullanarak iş bıraktılar. 300 işçinin işten atıldığını duyurmak ve protesto etmek için işçiler, yürüyüşler gerçekleştiriyorlar.

Hakem Kurulu, şirket yetkilileri ile sendikanın bir an önce görüşüp grevin sonlandırılmasını istiyor. Şirket yetkilileri ise eylemleri "yasadışı" olarak niteliyor. Sendika da şirket yetkilileriyle, eylemlere misilleme olarak, işçilerin işten atılmaması koşuluyla görüşebileceklerini belirtiyor.

Güney Afrika'da belediye işçileri grevde

Güney Afrika Belediye İşçileri Sendikasına üye işçiler, 7 Marttan beri işten atma tehditlerine rağmen grevlerini sürdürüyorlar. Belediye işçileri, ücretlerinin yükseltilmesini talep ediyorlar.

Çöpler toplanmadığı için kent çöplüğe dönerken, belediye yetkilileri durumu umursamıyorlar. İşçiler, belediyenin çözümden yana olmadığını ve sorumluluğunu yerine getirmediğini belirtiyorlar. Öfkeli kadın ve erkek işçiler, kent meydanında bir araya gelerek protesto gösterileri yapıyor. İşçiler, yaşam koşullarının kötüye gittiğini ve ücretleri yükseltinceye kadar çalışmayacaklarını söylüyorlar. ■

Haribo İşçileri Kazandı Demek ki Oluyormuş!

■ Kıraç'tan bir işçi

Haribo işçileri birlik oldu ve kazandı. Tüm işçi sınıfına kutlu olsun!

Hadımköy'de kurulu, 250 işçinin çalıştığı Haribo fabrikasında birleşerek mücadeleye girişen işçiler, %23 + kıdem farkı oranında ek zam kazandılar.

Bu mücadeleyi kazanan işçiler bizler gibi Esenyurt'ta, Kıraç'ta, Hadımköy'de yaşayan; bizler gibi fabrikalarda düşük ücretlerle uzun saatler boyu çalışan, geçim derdi yaşayan işçilerdir.

Haribo (Pamir Gıda) fabrikası, bizim çalıştığımız işyerlerinden farklı değil. Haribo'da çalışan işçilerin bizlerden ne eksikleri ne de fazlaları var. Bizden tek "üstün" yanları "birlikten kuvvet doğar" diyerek bir araya gelebilmiş olmalarıdır. Bu bölgede de işçilerin birlik olabildiklerini, mücadele ederek kazanabildiklerini hepimize ispat ettikleri için tüm Haribo işçilerini kutluyoruz.

Haribo işçileri geçtiğimiz Ocak ayında ücretlerini arttırmak amacıyla birlik oldular ve aralarından birini sözcüleri olarak seçtiler. Haribo patronu başlangıçta işçilerin ek zam taleplerini kabul etmemişti. Ancak işçilerin kararlı duruşu karşısında %14 zam vermeyi kabul etti. İşçiler %30'luk ek zam taleplerinde ısrarcı olunca, patron işçileri yıldırma amacıyla 22 Şubatta biri işçi sözcüsü iki işçiyi işten attı. Patronun bu saldırısına işçiler üretimi durdurarak ve işten atılan arkadaşlarına sahip çıkarak yanıt verdiler.

23 Şubatta fabrika önünde direnişlerini sürdüren işçiler Tek-Gıda-İş Sendikası'na üye oldular. Patron işçileri telefonla tek tek aratarak eyleme son vermeleri ve sendikadan istifa etmeleri yönünde tehditler yağdırdı. Direnişe geçen işçilerden biri durumu şöyle özetliyordu: "Patronun amacı işçileri bölmek, birbirine düşürmek. Biz ise yapmamız gerekeni yaptık; atılan arkadaşlarımıza sahip çıktık. Tek yumruk, tek bilek olduk. Taleplerimiz kabul edilene kadar direnişteyiz."

Direnış sürecinde ÜİD-DER olarak haklı bir mücadeleye girişen Haribo işçilerinin yanında yer aldık. Sohbetlerimizde bu bölgenin işçileri olarak Haribo işçileriyle benzer sıkıntılar yaşadığımızı öğrendik. 8 saat/3 vardiya çalışan Haribo işçileri kendilerine 2 saatlik zorunlu mesai dayatıldığını, 10 saatlik çalışmanın bitimine yakın vardiya amirlerinin gelip çalışmayı 16 saate tamamlamalarını istediklerini, kabul etmeyen işçilere servis sağlamayarak cezalandırdıklarını anlattılar. Haribo işçileri de birlik olmaya girişmeden önce çoğu işçi gibi "bu işyerinden bir şey olmaz", "bizim işyerinde birlik yok" "geçmiş yıllarda hakkımızı aramak için bir grup işçi yöneticilerin karşısına çıktık. Ama arkamı döndüğümde kimse yoktu; tek kaldım..." gibi sözlerin arkasına sığınıyormuş.

Bizim yaşadıklarımızla ne kadar benzer değil mi? Kendini güçsüz ve çaresiz hisseden pek çok işçinin hakkını aramaktan, mücadele etmekten kaçınma bahanesi şöyle şeyler imiş: "Burası büyük işyeri, bizim patronlar hakkımızı yemezler." "İyi kötü maaşımız zamanında yatıyor..." Hatta, "bu işyeri marka üretiyor, sürekli büyüyor, dünyayla rekabet ediyor, zamanla her şey daha iyi olacak..." Patronun bu gibi söylemlerine inanıp tekrarlayan işçiler bile oluyormuş.

Nihayetinde Haribo işçileri içerisinde aklı başında birkaç işçinin öncülük etmesiyle işçiler birlik olmaya giriştiler. Sabırla yan yana gelen işçiler, kader ortağı olduklarını idrak ettiler. Taleplerini ortaklaştırdılar. Birlikten kuvvet alan Haribo işçileri, taleplerinin arkasında kararlılıkla durabildiler. Sözcü seçtikleri arkadaşları işten atılınca, arkadaşlarına sahip çıkarak, üretimi durdurup direnişe geçerek onurlu bir tavır sergilediler. Birliği sağlayabildikleri için işçilerin çoğu bir gün içerisinde sendikaya üye olabildi.

Birlikte ve kararlılıkla hareket eden işçilerin kazanabileceğini ispat eden Haribo işçilerine olumlu bir örnek oluşturdukları için teşekkür ediyoruz. Mücadeleye girişen bilinçli işçilerin hayatında umutsuzluğa da güçsüzlüğe de yer yoktur. Haribo'da ispatlandı: Demek ki oluyormuş! Darısı hepimizin başına... ■

Kroman ve Sarkuysan'da İşçi Dayanışması Dağıtımı

■ Gebze'den UID-DER'li işçiler

İşçi Dayanışması gazetemizi 96. sayısını Kroman Çelik ve Sarkuysan fabrikası işçileri ile buluşturduk. Vardiya-larından çıkan yorgun işçiler servislerine ilerlerken bü-ltenlerimiz, işçileri kıdem tazminatının gasp edilmesine karşı mücadeleye çağıran bildirimiz ve UID-DER'li örgüt-lü işçilerin sohbetleri ile buluştular.

İşçilerin hepsinin gündeminde kıdem tazminatı, özel istihdam büroları, ek zamlar ve Renault işçilerine dönük saldırılar vardı. İşçiler bu saldırılar karşısında yeterince güçlü bir karşı duruş sergilenemediği için ümitsizdiler. Sendikaların yeterince mücadele etmediklerini, fabrikala-rında işçilerin birlik olmadıklarını ve bu örgütsüzlüğün so-runların çözümünün önünde engel olduğunu söylediler. Tam da bu nedenden ötürü işçileri dayanışmaya, birlikte mücadeleye çağıran İşçi Dayanışması'nı her ay fabrikala-rının önünde işçilere ulaştırıyoruz. Bu birliği sağlamanın aslında düşündükleri kadar zor olmadığını anlatıyoruz. Metal işçileri çabamızın önemini bir kez daha dile getir-diler.

Bizler fabrikalarda, işçi mahallelerinde, sendikalarda mücadele etmeye, İşçi Dayanışması gazetesini işçi kardeşlerimize ulaştırmaya devam ediyoruz. Örgütlü mü-cadelemize işçileri katmaya devam ediyoruz. Sermaye

televizyonuyla, gazeteleriyle, işçilerin hayatını kuşatmış durumda. İşçi Dayanışması gazetesi işçilerin bu kuşatıl-mışlıktan kurtulmasına, göz bağlarını yırtıp atmasına yar-dımcı olacak ve örgütlü mücadele ederek güçlenmesini sağlayacak olanaktır. İşçi Dayanışması'nı her yerde, her alanda, her fırsatta okuyup, okutup onu besleyecek mek-tuplar yazıp güçlendirelim. ■

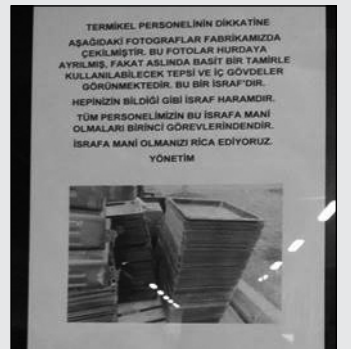
Patronlar Bizim Ailemiz Değildir

■ Sincan Organize'den bir kadın işçi

Ben Ankara Sincan Organize'de Ter-mikel fabrikasında çalışıyorum. Fabrika-da o kadar çok sorunumuz var ki anlatma-ya hangisinden başlasam bilemiyorum. Asgari ücretin 1177 lira olmasıyla birlikte neredeyse her ay, en az 10 gün gecikme-yle aldığımız maaşlarımızı artık hiç alamaz olduk. Oysaki bizim patronumuz "dindar, muhafazakâr" bir patrondur. Hakkımızı yemez! "Biz bir aileyiz" der, demekle kal-maz bunun reklamını yapar meşhur pano-sunda. Bize paramızı vermemekle işçilerin emeğini sömürmek yetmiyormuş gibi iş-çilerin duygularını da sömürüyor. Fabri-kanın girişine bir pano astı ve bu panoya aşağıda gördüğünüz fotoğrafları astırdı. Ve işçilere kısaca mesaj verdi. "Siz böyle dav-ranırsanız size para yok." Pres bölümün-deki işçilerse "sen hem Müslümansın hem

de açık açık hırsızlık yapıyorsun. Bundan tüm fabrika rahatsız. Bu kadar basit mi?" deyip 26 Şubatta iş durdurdular. Ve ye-mek molasında diğer bantlardan destek istediler.

Öğleden sonra mini fırın bandı da iş durdurdu ve paket bölümü de iş yavaşlat-tı. Ocak ayı maaşının yarısını yatırmak zo-runda kaldılar. Elbette ki bu bir kazanımdır ancak fabrikada yaklaşık 11 montaj ban-dı var. Onlar da eyleme katılmış olsalar-dı maaşımızı tam alacaktık ve patron bir daha maaşımızı geç yatırmayacaktı. Biz iş-çiler patronlarla bir aile değiliz, biz bir aile olsaydık bugün kiramızı, faturalarımızı, kredi borçlarımızı nasıl yatıracığımızı dü-şünmezdik. "Aile büyüğümüz" İstanbul'da 3. köprü'nün geçtiği yerde arsa almaz, paralarımızı verirdi. Kısacası işçiler kendi aralarında bir ailedirler ve işçi sınıfı birlikte güçlüdür. İşçiler kendi gücünün farkına bir an önce varmalıdır. Çünkü işçiler örgüt-lüyse her şey ama örgütsüzse hiçbir şey-dirler! ■

Sendikalarımızı Mücadele Etmeye Zorlamalıyız

■ Tuzla'dan bir grup metal işçisi

Metal sektöründe çalışan bir grup işçiyiz. Çalıştığımız fabrika dünya çapında bilinen ve enerji sektöründeki ilk on firmadan biri. Öyle ki günlük üretimi yüz binlerce lira diyebiliriz. Böyle bir fabrikada her şeyin güllük gülüstanlık olduğunu düşünebilirsiniz. Ama ne yazık ki durum hiç de öyle değil.

En önemli sorunumuz taşeron ve kadrolu işçiler olarak aynı işi birbirinden ayırıştırılmış şekilde yapmamız. Bizim birlik ve beraberlik içinde hareket etmemizi engellemek için patron böyle bir çözüm bulmuş. Uygulamalar da bu ayrımı körüklemek üzere devreye sokuluyor. Taşeron çalışan arkadaşlar her türlü haktan mahrum kalıyor. Mesai ücretleri arasında farklar var. Ücretsiz izinlerle emeklerimiz gasp ediliyor. Bir ay önce bizi iş olmadığı gerekçesiyle ücretsiz izne çıkardılar. Zaten aldığımız asgari ücretle geçinemezken ay sonunda daha da düşmüş oldu. Bizler de bu duruma tepki gösterdik ve ücretsiz izinlere karşı çıktık. Ücretsiz izinlerimizin ücretli yapılması için imza topladık. Bunun üzerine bizi izne çıkardıkları sürenin ücretini ödeyeceklerini duyurdular. Kısa bir süre önce ödediler de. Ancak hemen arkasından da ödedikleri bu paraları gelecek ay yapılacak fazla mesai ücretlerimizden keseceklerini duyurdular. Bu da fazla mesai yaptığımız saatleri günlük çalışma saat ücretimizden sayacakları ve fazla mesai farklarımızı da iç edecekleri anlamına geliyor. Bu yolla patron bize bir verip iki geri alıyor.

Sadece denetleme zamanlarında verilen iş güvenliği eğitimi ise ayrı bir hikâyledir. Mecbur olmasalar bunu

bile vermeyi zaman kaybı olarak görüyorlar. Üç vardiya şeklinde çalışıyoruz. Birçoğumuz bir vardiya çalışıp devamındaki vardiyaya da fazla mesaiye kalıyoruz. Öyle çok istediğimiz için değil, mecbur bırakılıyoruz. Kalmak zorundayız. **16 saat çalışma sırasında sadece iki kez mola verebiliyoruz.** Ve bu kadar uzun çalışmak zorunda kalmak iş kazalarına da neden oluyor. Daha bitmedi...

Sanayide yemekhanemiz diğer fabrikaların birçoğu ile ortak olduğu için dışarıda yemek sırası bekliyoruz. Biz üzerimizde iş formalarımız dışında bir şey yokken, kış koşullarında kafamıza kar yağarken yemek sırasında oluyoruz. Bu arada zaten çok kıymetli olan bir molamız sıra beklemekle heba oluyor. Bize verilen iş kıyafetlerimiz de nerede nasıl yapıлып getirildiyse boyası ya da başka kullanılan malzemeler nedeniyle kanserojen olduğunu düşünüyoruz. Çünkü iş elbiselerimiz verildiği günden bu yana birçok arkadaşımızın cildinde alerjik hastalıklar ortaya çıktı. Bütün bu sorunların yaşandığı fabrikada kısa bir süre önce sendikalaştık. Sendikaya üye olunca biz bütün sorunlarımızın çözüleceğini sanmıştık. Ama gördük ki sadece sendikaya üye olmakla, onu fabrikada örgütlemeyi başarmakla her şeyi başarmış olmuyorsun. Biz haklarımızı bilmedikçe ve birlikte hareket etmedikçe bu sorunlar olduğu yerde durmaya devam ediyor. Elbette şimdi eskiye göre daha fazla mücadele etme olanağımız var. Biz birleşip, birbirimize sahip çıktıkça sendikamızı da harekete geçirebiliriz. En azından artık bir sendikamız var ve o biz varsak olabilecek bir şey. Eğer biz ona sahip çıkıp harekete geçiremezsek fabrika yönetimi bir yolunu bulup bu örgütlülüğü elimizden almaya çalışır. Bu nedenle tek çaremiz birleşerek örgütlü mücadele etmektir. ■

Tekstil İşçilerinin Sorunları Mücadeleyle Aşılır

■ Esenyurt'tan bir grup tekstil işçisi

Bizler çeşitli tekstil fabrikalarında çalışan kadın işçileriz. Son süreçte asgari ücrete gelen “zam” bizim de fabrikalarında, işçiler arasında hepten huzursuzluğa neden oldu. Örneğin son dönemlerde bazılarımızın çalıştığı yerlerde eski işçileri çıkarıyorlar. Daha düşük ücrete, yani asgari ücrete çalıştırıyorlar. Patronlar asgari ücrete gelen zammı bahane ederek maaşlarımızı düşük tutuyor.

Aramızdan birkaç arkadaşımız patrona gidip “asgari ücret farkımızı alacak mıyız, maaşlarımızda iyileştirme olacak mı?” diye sorduklarında patronun işçiye cevabı “şu an bir şey söyleyemem, sabredin, bekleyin, bu işyerinin zammı her yıl yedinci ayda yapılıyor” oldu. Bu cevabı kabullenmeyen işçi arkadaşlarımız çözümü işten ayrılmakta buldular. Fakat hangi işyerine gidersek gidelim, eğer bilinçsiz ve örgütsüzsek sorunlarımız hiç bitmeyecek. Birçoğumuz çeşitli sorunlar yaşıyoruz: Kimimiz tuvaletlere

izin alarak ya da kart basarak gitmek durumunda kalıyoruz. Özellikle birçoğumuzun işyerlerinde yemekler yenilmeyecek kadar kötü. İnanın köpeğin önüne koysalar yemez ama patronlar bu yemeği bize layık görüyor.

Bu sorunların yanı sıra erkek şeflerin kadınlara karşı hakaretleri bizleri rencide ediyor. Erkek işçilerin ücretleri kadın işçilerin ücretinden yüksek tutuluyor. Oysa aynı iş yapıyoruz. Patronlar işçilerin rekabet etmesi için ellerinden geleni yapıyor. Başımızın belası olan, sayıyla iş yapma, işçileri hepten birbirine düşürüyor. “Sen az yaptın, ben çok yaptım” gibi tartışmalar oluyor. Fakat ne kadar yaparsan yap ne ücretimiz yükseliyor ne de adam gibi muamele görüyoruz. Biz işçilerin sırtından kazandıkları yetmiyormuş gibi diline, dinine karışıyor, oralısı buralısı diye ayırıyorlar.

Birlik olmadığımız için de patronların kurdukları bütün tuzaklara düşüyoruz. Oysa her şeyi işçiler üretiyor. Patronları bizler zengin ediyoruz. Yüz binlerce tekstil işçisi var. Gücümüzü birleştirelim, örgütlü mücadeleye katılalım. O zaman patronlardan hesap sorabiliriz. Daha insanca yaşayacak bir dünya yaratmamız mümkün! ■

Böylesi Yaşamak Değil

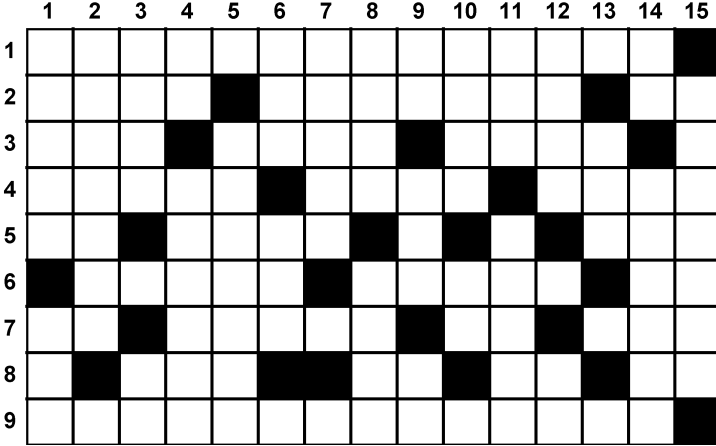
Aynı zil sesleriyle uyanmak uykulardan
İki kara zeytin tanesi atıştırmak
Hep aynı yollardan geçmek mi yaşamak?
Bir masanın, bir tezgâhın başında
Tüketmek bir günü daha
Hep aynı otobüslerde
Yorgun yüzlere eklenmek mi?
Akşamlarında bir kara kutuda
Yitirmek mi anlamı
Aynı saatlerinde yatıp gecelerin
Hep aynı şeylere uyanmak mı?

Çekilebilir kılmak için yaşamı
Çekilmez şeylerin tuzağına kapılmak mı?
Erişmek varken dostlukların tadına
Bir eşyanın boş düşüyle oyalanmak mı?
Değil be kardeşim, değil
Böylesi yaşamak değil!

Yaşamak...
Yeşermek bitkiler gibi
Yaşamak...
Dönüşmek geleceğe
Güçlü ellerle kavrayıp çelişkiyi
Birlikte dövüşüp
Birlikte büyütme
Geleceği.

Elif Çağlı

İŞÇİNİN BULMACASI

Soldan Sağa

1. Kısaca KEY olarak bilinen, hükümetler tarafından pula çevrilerek varlığına son verilen fon.
2. Uzak. Seçilip toplanmış. Neodim elementinin simgesi.
3. Ensiz. Bugün "...” yarın sana. Güzel anlamına gelen kadın ismi.
4. Avanak. Dost anlamında bir erkek ismi. İçme ve atık suların dezenfeksiyon işlemlerinde kullanılan bir element.
5. Milattan Sonra. Ter. Tanrıtanımaz.
6. Islanmış olan. Ilık ile soğuk arası. Öğütülerek toz durumuna getirilmiş tahıl.
7. Çok karşıtı. Kas. Utanma. Olağanı aşan büyüklüğü olan.
8. Büyük, yetişkin. Bir nota. Köpek. Yemek.
9. Devletin çalışanlara ücretlerinden yaptığı kesintilerle zorla tasarruf

yaptırarak oluşturduğu fon, toplanan paralar daha sonra değersizleştirilerek geri ödendi.

Yukardan Aşağıya

1. AKP hükümetinin fona aktararak işçilerin elinden almayı planladığı tazminat. Üst kelimesinin karşıtı.
2. Oranı olmayan.
3. Sarhoş veya külhanbeyi bağırması. Notada durak işareti.
4. İngiltere'nin internet kodu. Dalkavuk.
5. Erkek kardeş.
6. Davranış, tavır. Ağabey.
7. Üzerinde deney yapılan canlı veya şey.
8. Ortadoğu'da bir ülke. Kendi kendine anlamına gelen İngilizce kökenli kelime.
9. Hollanda'nın plaka kodu. Bir bağlaç. Bir binek hayvanı.
10. Bir olayın bellekte bıraktığı öğretici iz, öğüt, ibret. Eski Mısır'da güneş tanrısı.
11. Dolaylı anlatım. Çatı, dam ve katlarda kullanılan kalın ağaç.
12. Cisimler tarafından yansılan ışığın gözde oluşturduğu duyum. Kısaca televizyon.
13. Karışık renkli.
14. Genişlik. Alçak iskemle.
15. Haklarını patrona kabul ettirmek isteyen işçilerin üretimi durdurarak ya da işyeri önünde bekleyişe geçerek sürdürdükleri eylem.

Geçen Ayın Çözümü														
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
1	T	A	Z	M	I	N	A	T	S	U	R	İ	Y	E
2	E	N	T	E	L	R	A	S	A	T	H	A	N	E
3	K	İ	A	O	Ç	S	A	K	A	T	K	G		
4	E	M	E	L	U	M	M	I	N	A				
5	L	A	M	A	V	A	R	E	Ç	E	R	Ç	İ	
6	S	L	O	G	A	N	T	İ	M	A	M			
7	A	Y	A	R	L	T	D	M	E	Z	U	R	A	
8	K	O	K	A	R	C	A	K	A	R	A	T	M	
9	A	N	N	I	R	A	K	K	R	N	E			

İşçilerin Sordukları/44

Özel istihdam büroları nedir?

Özel istihdam büroları işçilerin köle gibi çalıştırılmasını hedefleyen düzenlemelerden birisidir. 2008 yılında gündeme gelen ve o dönemde yükselen tepkiler üzerine geri çekilen düzenleme, şimdi yeniden Meclis'te. Taşeronluktan daha da kötü bir düzenleme olan özel istihdam bürolarıyla, işçiler kiralanabilecek. Özel istihdam büroları işçileri işe alacak ve dileyen patrona bu işçileri günlük, haftalık, aylık kiralayacak. Bürolardan işçi kirala-yan patronlar, kiralama işini toplam 8 ay için olmak üzere ancak iki kez yapabilecekler. Bürolar işçileri birden fazla işverene kiralayabilecek. Örneğin haftalık 45 saati aşmamak üzere, işçiyi 15'er saatliğine üç ayrı işverene kiralayabilecek. İşçiye, sadece kiralandığı dönem için ücret ödenecek; işçi kiralanmadığı sürece ücret alamayacak, açlığa ve yoksulluğa mahkûm edilecek.

Özel istihdam büroları işsizliği ortadan kaldıracak mı?

Hükümet, kölelik bürolarıyla işsizliğe çözüm buluna-çağını iddia ediyor. Oysa kiralık işçilik uygulamasıyla iş güvencesi tamamen ortadan kaldırılmak isteniyor. Hükümet özel istihdam bürolarının kurulmasının bahanesi olarak işsizliğin azaltılacağını, genç işçilerin tecrübe kazanacağını, uzun dönemli işsizlerin işsizlikten kurtulacağını söylüyor. Oysa işsizlik işçilerin günlük, haftalık ve aylık kiralanmasıyla çözülemez. Bu sadece işsiz olan insanları oyalamanın yoludur. İşsizliğe çözüm diye sunulan kiralık işçilik kadrolu çalışan işçilerin de işsiz kalmasına, iş güvencelerinin ortadan kaldırılmasına sebep olacak düzenlemelerden birisidir. Patronlar bu düzenlemeyle kadrolu işçi çalıştırmamanın yükünden kurtulacaklar. İşsizlik işçilerin iş güvencesinin elinden alınmasıyla değil uzun çalışma saatlerinin düşürülmesi, ücretlerin arttırılması, fazla mesailere son verilmesi ve bir işçiye iki ya da üç iş yaptırmanın ortadan kaldırılmasıyla çözümler.

Özel istihdam bürolarında çalıştırılan işçiler işsizlik ödeneği ve kıdem tazminatı alabilecek mi?

Eğer kiralık işçilik tasarısı uygulamaya geçerse işçiler işsizlik maaşı ve kıdem tazminatı alamaz hale gelecek. Patronlar şu an kadrolu ve taşeron işçilere bile işsizlik ve kıdem tazminatı vermemek için bin dereden su getiriyorlar. Kadrolu olarak çalışan binlerce işçi yasal koşullar nedeniyle işsizlik ödeneğinden yararlanamıyor. Çünkü 3 yıl içinde 600 gün prim, son 120 gün kesintisiz prim ödenmesi koşulu var. Kiralık işçilerin büyük çoğunluğu bu koşulları yerine getiremeyeceği için işsizlik ödeneği alabilmeleri imkânsız hale gelecek.

İşçilerin işsizlik maaşı gibi kıdem tazminatını almaları da imkânsız hale gelecek. Kısa süreli sözleşmelerle işe alınan ve patronlara kiralanmış işçiler, bir yılı dolduramadıkları için kıdem tazminatı alamayacaklar. Zaten şu an taşeronda çalışan milyonlarca işçi 6, 8, 11 aylık sözleşmeli olarak çalıştıkları için tazminat alamıyorlar. İstihdam bürolarında çalışacak işçiler için de durum böyledir. Hükümet bunu bahane ederek kıdem tazminatının fona aktarılmasının önünü açacak. "Bir gün çalışan bile kıdem tazminatı alacak" diyerek işçileri kandırmaya çalışan hükümet, istihdam bürolarını hayata geçirdiğinde tazminat hakkımızı da gasp etmenin yolunu açmış olacak.

İşçilerin GSS (Genel Sağlık Sigortası) primleri düzenli ödenecek mi?

Kiralık işçilik tasarısına göre işçilerin sigorta primlerini, özel istihdam büroları yatıracak. Kiralık işçilerin GSS primleri bürolar tarafından sadece çalıştırdıkları süreler için yatırılacak. Ancak büroların bu yükümlülüğü, işçileri kiralandıkları, yani işçilere ücret ödedikleri dönem ile sınırlı olacak. Bürolar, işçileri kısa dönemli sözleşmelerle kiralayacakları ve sözleşmeler arasında da boşluklar olabileceği için, işçilerin sigorta primleri sürekli ve düzenli yatmayacak. Böylece kiralanmış işçiler sosyal güvenlik kapsamındaki haklarından ya eksik yararlanacak ya da hiç yararlanamayacak. Eğer büro işçiyi, kısmi süreli kiralarsa, işçi cebinden GSS primini ödemek zorunda kalacak. Öte yandan kiralık işçiler, iki sözleşme arasında 100 günden fazla işsiz kaldıkları takdirde, gelir testi yaptıracaklar ve aile içinde kişi başına düşen aylık gelir asgari ücretin üçte birinden fazla ise GSS primi ödemek zorunda olacaklar.

Özel istihdam büroları işçiler için iş güvencesinin, işsizlik maaşının, kıdem tazminatı hakkının ve daha pek çok hakkın kaldırılması demektir. İşyerlerinde, fabrikalarda sendikalaşmamızın önünde engel demektir. Kölece çalışma koşullarının dayatıldığı yasaları, uygulamaları ancak birleşerek ve mücadele ederek durdurabiliriz. ■

Kimin Siyaseti İşçiyi Böler?

Siyaset söz konusu olduğunda işçilerin çoğunun refleksi “şimdi bu konuları konuşmayalım,” “bizim derdimiz iş ve ekmek meselesidir” deyivermek olur. Siyasetin tartışılmasını istemeyen işçiler, siyasi konular konuşulursa aralarında siyasi farklar oluşacağını ve birbirlerine düşeceklerini, kafalarının ağrıyacağını düşünürler. “Siyaset konuşmaktan” korkmak, kaçınmak işçiler içinde o denli yaygındır ki sendikalarda, işçi derneklerinde, grev alanlarında yapılan sohbetler bu uyarılarla bölünür. Aslında işçiler, **patronların çıkarlarını yansıtan düzen partileri** arasında bölündükleri için, siyaseti bu partilerin taraftarı olmak şeklinde algırlar. Bu nedenle “siyaset” konuşmaz, buna set çeker ve taraftarlıklarına leke sürdürmezler! Oysa işçilerin “siyaset” yapması, patronlar sınıfının partilerine oy vermek, taraftar olmak değil, işçilerin kendi çıkarlarını savunmasıdır. **İşçiler ancak kendi çıkarlarını, işçi sınıfının çıkarlarını savunduklarında kendi siyasetlerini yapmış olurlar.** Ve işçilerin kendi çıkarları onları bölmez, birleştirir!

Adına kapitalizm denen kâr düzeninde yaşıyoruz. Bu düzen işçilerin sömürsüyle ayakta kalıyor. İşçiler çalışıyor, patronlar ise el koyuyorlar. İşte bu düzenin değişmesine karşı çıkmayan tüm partiler kâr düzeninin partileridirler. İşçi sınıfının düzen partileri arasında bölünmesi patronları rahatsız etmez, memnun eder. Çünkü o partilerin her biri sömürü düzeninin devamı için çalışan, patronlar sınıfından yana saf tutan güçlerdir. “Siyaset yapmak yanlıştır” deyip **işçilerin kendi siyasetini yapmaması tam da patronların istediği bir şeydir.** 12 Eylül 1980 askeri faşist darbesi de bu amaçla organize edilmişti. İşçilerin siyaset yapması bu ülkeyi kendi çıkarlarına göre yöneten sermaye sınıfını tedirgin ediyordu. İşçilerin hakları için mücadele vermesi, kendilerini ilgilendiren her konuda siyasete ağırlıklarını koymaları patronlar sınıfının tahammül edemediği bir noktaya gelmişti. Sendikalarda, derneklerde, kahvelerde, evlerde kısacası hemen her tarafta işçiler kendi çıkarları için tartışmalar yürütüyor ve mücadeleler örgütleyordular. Yani siyaset yapıyorlardı. Patronlar işçi örgütleriyle, işçinin siyasetiyle baş

edemediklerinden orduyu göreve çağırıp darbe yaptılar.

Darbeden sonra hak ve özgürlükler kısıtlandı. Mücadeleci işçilere gözdağı verildi. Böylece bir kuşak işçi siyaset yaptığı için büyük baskılarla karşılaştı. Bugünün genç işçileri siyaset ve sınıfsal çıkarlar arasında bağ kuramaz, sorunlara sınıfsal gözle bakamaz oldu. Örneğin iş kazaları olduğunda, grevler yasaklandığında, enflasyon arttığında bu sorunlarla hükümetin uygulamaları arasında bağ kurulamıyor, hükümet bu sorunlardan sorumlu tutulmuyor.

Sermaye siyasetinin sırrı, patronların kendi çıkarlarına olan her şeyi bütün toplumun yararınaymış gibi gösterebilmesidir. Örneğin Çalışma Bakanı kıdem tazminatı fonu ile ilgili yasanın, hem patronların hem de işçilerin yararına olduğunu söylüyor. Hem sermaye kazanacak hem de işçi kazanacaktı! Siyaseti bilen bir işçi bunun bir yalan olduğunu da bilir. Bir futbol maçında iki takımın aynı anda galip gelemeyeceği, bir boks karşılaşmasında iki boksörün birden kazanamayacağı gibi...

Siyaseti bütün halkın çıkarına yaptıklarını iddia eden egemenler bizleri kandırıyorlar. Siyaset bütün halkın yararına yapıyorsa neden bu ülkede yoksul ve zengin farkı var? Neden işsizlik, hayat pahalılığı işçilerin hayatını çekilmez kılıyorken bir avuç zengin iyice zenginleşiyor? Neden toplanan vergiler, siyaset mekanizması sayesinde emekçilerin çıkarları için kullanılmıyor? Gerçek şu ki işçiler ve yoksullar tüm karar alma süreçlerinden dışlanıyorlar. Egemenlerin siyasetçileri bize “aynı gemideyiz” diyor ama toplumu eşitsizliğe mahkûm ediyorlar.

İşçilerin siyaseti işçilerin kendi öz çıkarına uygun davranmasıdır. **Birleşmesi, örgütlenmesi ve hakları için mücadele etmesidir.** Ortak talepler için bir araya gelen işçiler, aslında birbirlerinden hiçbir farklarının olmadığını görürler. Kendi sınıf çıkarlarının peşine düşen işçiler, bölünmek bir yana daha da güçlenirler. Güçlerinin ve çıkarlarının ne olduğunu ancak bu sayede öğrenirler. İşçileri bölen kendi siyasetlerini yapmamalarıdır. O halde işçi örgütlerinde, sendikalarda, fabrikalarda işçi sınıfının siyasetinin savunucusu olalım, patronların aldatma ve hilelerine kanmayalım! ■